

EL TRÀNSIT DE SANT BENET
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
21 de març de 2009

Estimats preveres de les parròquies veïnes de Montserrat; estimats tots, germans i germanes en el Senyor:

Avui els monjos celebrem amb joia el Trànsit de sant Benet. És a dir, el dia que el nostre Pare en la vida monàstica, sostingut “en les braços dels deixebles, entre paraules de pregària, lliurà el darrer alè” i entrà a participar de la glòria de Jesucrist (cf. Sant Gregori el Gran, *Diàlegs II*, 36).

Aquesta festa ens mostra, doncs, el resultat i el sentit de viure segons l'Evangeli; i, també, de viure segons la Regla que sant Benet mateix va escriure per ajudar els monjos a fer vida l'Evangeli. L'itinerari existencial recorregut pel nostre Pare sant Benet des de la seva joventut fins a la seva mort, ens mostra que, a mida que s'avança pel camí espiritual, es va corrent més a ple cor en la fidelitat a la Paraula evangèlica i en la dolcesa de l'amor a Déu i als altres (cf. *Regla de sant Benet* (RB), Pròleg, 49). Amb la qual cosa es va creixent en la realització personal i en la pau del cor. Això és fruit de la gràcia divina i de la resposta sincera que un hi va donant.

Al nostre temps, trobem sovint qui tendeix a creure que Déu i la persona humana són incompatibles. I per això arriben a negar Déu. Com si la fe en Déu anul·lés la llibertat humana, oprimís la consciència i empetitís la personalitat del creient. La vida de sant Benet, en canvi, com la de tants homes i dones deixebles de Jesucrist, ens fa veure que no és pas així; que Déu no és enemic de l'home, que no té sentit contraposar el Creador a la seva criatura. Al contrari, la criatura humana rep de Déu la seva existència, la seva capacitat de ser, de pensar, d'usar de la seva llibertat, d'estimar, d'establir un diàleg cordial amb Déu, etc. I ho rep per l'amor sense límits que Déu li té. I per això el creient pot desenvolupar plenament totes les potencialitats del seu ser persona, inclosa l'obertura amorosa a la transcendència, tal com ensenya sant Benet al final de la seva escala cap a l'amor perfecte descrita en el capítol set de la seva Regla (cf. RB 7, 67-70).

Aquest itinerari està centrat en Jesucrist, el Senyor que sant Benet estimà per damunt de tot (cf. RB 4, 21; 72, 11). La Regla benedictina ens ensenya d'una manera concreta el camí del trobament personal amb el Crist, viscut en la comunitat dels germans. És un encontre alliberador. Sovint l'autosuficiència ens pot portar a creure que ens podem alliberar tots sols del propi mal, del propi sofriment, d'allò que ens afeixuga, que ens fa experimentar la feblesa i la solitud més radicals. I no és així. Només Jesucrist ens pot alliberar radialment. Ell que és el nostre perdó, el metge dels nostres mals, el qui ens fa lliures per prendre responsablement les decisions, el qui per la gràcia de la Paraula acollida i dels sacraments ens va renovant cada dia. I ens porta a ser persones noves, transfigurades, il·luminades per la glòria del Ressuscitat. També quan hem de participar del sofriment.

Són moltes les persones que experimenten d'una manera intensa la solitud, que estan plenes de dubtes, de preguntes sense resposta. Els homes i dones del s. XXI molt sovint es troben perduts entre els mil camins que els ofereix la societat líquida, sense saber en molts àmbits on hi ha el bé i on hi ha el mal. En aquest context històric nostre, sant Benet continua invitant-nos a trobar en Jesucrist la vida i la veritat. No ens proposa un discurs abstracte, sinó que ens invita a fer experiència del Crist vivent. Més que oferir-nos unes idees boniques i una sèrie de valors d'alt nivell, ens ensenya a posar Jesucrist al centre de la nostra vida i a trobar en ell el sentit de la nostra

existència i el de la humanitat entera. Sant Benet ens ensenya a trobar en el Crist la força i la llum per afrontar les qüestions noves i antigues que ens planteja el nostre moment social i històric. Per això, però, i és també sant Benet qui hi insisteix en la seva Regla, cal la pregària d'invocació perquè allò que no pot la nostra feblesa ho dugui a bon terme la gràcia divina (RB, Pròleg, 41).

Sant Benet, per do de Déu i per fruit del seu treball espiritual, és, com diu la litúrgia d'avui, mestre de vida, monàstica i cristiana; amb els seus ensenyaments mou les persones que entren en contacte amb el seu mestratge, a cercar Déu de veritat seguint el camí de l'amor a Jesucrist (cf. Prefaci propi). Per això, a més d'instruir-nos sobre la centralitat del Crist en la creació i en la vida de la humanitat, sant Benet ens mostra pedagògicament com ens hem d'anar treballant interiorment per alliberar-nos i arribar a ser tal com Déu ens ha pensat en cridar-nos a l'existència i a la fe cristiana. D'aquesta manera anem integrant la nostra personalitat i anem fent la unitat del nostre interior. I, ahora, anem treballant per superar les divisions en la convivència fraterna amb els altres, com un signe per al món que, en Crist, no hi ha cap divisió que sigui insuperable.

Aquest és un altre punt de l'ensenyament benedictí. Si d'una banda cal anar posant el Crist en el centre de la nostra vida personal, de l'altra, cal tenir present que Jesucrist es troba en la comunitat; en la comunitat monàstica i en la comunitat eclesial. Perquè la fe cristiana, tant com és vivència de l'encontre personal amb Jesucrist, és inseparablement encontre del Crist en l'Església. Efectivament, és en la Paraula que hi és proclamada i en els sagraments que hi són celebrats que trobem el perdó, la vida i la llibertat interiors. I en l'amor als germans que comparteixen la fe, hi descobrim el veritable Poble de l'Aliança, sagrament per a tota la humanitat de l'amor i de la salvació de Déu i signe de la unitat del gènere humà (cf. *Lumen Gentium*, 1). Aquest encontre del Crist en l'Església juntament amb el dinamisme espiritual mateix de la comunitat cristiana, fa que l'ésser humà es vagi alliberant del propi subjectivisme i de la pròpia pretensió de salvar-se sol i s'obri a una realitat plena de vida i de joia.

Alhora que ens disposem a donar gràcies a Déu pel mestratge de sant Benet centrat en Jesucrist, ens disposem, també, a acollir la presència del Crist enmig nostre per endinsar-nos més i més en el camí de la transformació personal i comunitària. Transformació personal per reproduir en nosaltres la imatge de Jesucrist. Transformació comunitària per construir el Poble sant de Déu unit en l'amor. Fem-ne acció de gràcies, eucaristia; cantem lloances al nostre Creador per la saviesa del seu disseny salvador fet realitat en el Crist (cf. RB 16, 5).